

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/27/2021
Identifikačné číslo spisu: 1118207612
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1118207612.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Poistná udalosť s. r. o., so sídlom Sabinovská 11, 821 03 Bratislava, IČO: 45 474 231, zast. Advokátska kancelária MHS Legal, s. r. o., so sídlom Galvaniho 7/D, 821 04 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 36 866 687, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zast. JUDr. Felix Neupauer, advokát, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, o zaplatenie 13 984,42 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 29Cb/107/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. apríla 2021, č. k. 1Cob/4/2020-361, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. apríla 2021, č. k. 1Cob/4/2020-361, v časti potvrdzujúcej rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 20. mája 2019, č. k. 29Cb/107/2018-299, vo výroku II., ktorým bol zvyšok žaloby zamietnutý a rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 20. mája 2019, č. k. 29Cb/107/2018-299, vo výroku II., ktorým bol zvyšok žaloby zamietnutý, z r u š u j e a vec v zrušenom rozsahu v r a c i a Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom z 22. apríla 2021, č. k. 1Cob/4/2020-361, na základe odvolania žalobcu a žalovaného potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) č. k. 29Cb/107/2018-299 z 20. mája 2019, ktorým súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 13 984,42 eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), vo zvyšku žalobu zamietol (II. výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (III. výrok).

2. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie. Predmetom žaloby je náhrada škody v dôsledku dopravnej nehody zavinenej poisteným žalovaného, pričom žalobca nadobudol v konaní uplatnené pohľadávky postúpením od poškodeného z dopravnej nehody. Žalovaný uhradil poškodenému spôsobenú škodu len čiastočne. V konaní bolo preukázané, že žalovaný bol povinný uhradiť škodu vo výške uplatnenej žalobcom, preto

žalobe v tejto časti súd prvej inštancie vyhovel a odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti príslušenstva s poukazom na ust. § 11 ods. 6 a 8 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“), keď žalovaný povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP neporušil, preto nemá povinnosť platiť úroky z omeškania v zmysle § 11 ods. 8 zákona o PZP a povinnosť platiť úrok z omeškania mu vznikne až (a jedine) v prípade, ak neuhradí žalobcovi škodu v lehote určenej súdom po právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške náhrady škody. Odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením súdu prvej inštancie a aj s poukazom na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22. novembra 2018 a sp. zn. 1Cdo/212/2017 z 26. februára 2019 a uznesenie sp. zn. 7Cdo/109/2018 z 27. mája 2020, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie aj v jeho II. výroku, ktorým bola žaloba v časti uplatneného nároku na zaplatenie úroku z omeškania zamietnutá.

2.1. Odvolací súd k otázke úrokov z omeškania zdôraznil, že ustanovenia zákona o PZP majú prednosť pred ustanoveniami zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Preto pokiaľ zákon o PZP určuje rozsah práv a povinností odlišne od Občianskeho zákonníka, je namieste vylúčené použitie zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka.

2.2. Odvolací súd poukázal v odôvodnení svojho rozhodnutia aj na uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 184/2019 z 3. júla 2019 a I. ÚS 567/2020 z 8. decembra 2020, ktorými boli ústavné sťažnosti v obdobných veciach pri predbežnom prerokovaní odmietnuté ako nepripustné.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti, ktorou odvolací súd potvrdenie zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie, podal žalobca dovolanie, ktorým žiada potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.1. Súd prvej inštancie a ani odvolací súd sa podľa dovolateľa nevysporiadali s tým, že žalovaný nepredložil dôkaz o splnení povinnosti žalovaného v zmysle § 11 ods. 6 zákona o PZP. Vo vzťahu k posúdeniu úrokov z omeškania sa konajúce súdy podľa žalobcu odvolávajú na nie celkom aplikovateľné rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré boli navyše napadnuté ústavnými sťažnosťami a Ústavný súd Slovenskej republiky prijal na ďalšie konanie, aj Ústavnú sťažnosť vo veci sp. zn. III. ÚS 215/2020 proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave v obdobnej veci. V rokoch 2019 a 2020 prišlo k odklonu viacerých rozhodnutí okresných a krajských súdov od záverov vyslovených v odvolacím súdom citovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu.

3.2. Dovolateľ poukázal na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, na ktoré nebolo pri rozhodovaní v tejto veci prihliadnuté. Sankcia v podobe úrokov z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP nemôže konzumovať sankciu v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Je pritom potrebné rozlišovať dve právne povinnosti žalovaného ako poisťovateľa, a to povinnosť skončiť prešetrovanie udalostí včas (§ 11 ods. 6 zákona o PZP) a povinnosť poskytnúť poškodenému náhradu škody riadne a včas. Z napadnutého rozsudku vyplýva záver, že žalovaný je oprávnený včasným (aj keď nesprávnym) oznámením o odmietnutí celého plnenia zamedziť vzniku práva na úrok z omeškania poškodeného. Zároveň súdne rozhodnutie o náhrade škody má deklaratórnu povahu a súd neurčuje jej výšku podľa vlastnej úvahy. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/895/2008 z 17. decembra 2009.

3.3. Dovolaním napadnuté rozhodnutie preto nie je podľa žalobcu v súlade s platným právom, nie je eurokonformné a je v rozpore s princípom právnej istoty a očakávaniami poškodeného. Takéto rozhodnutie zároveň vytvára nerovnovážne postavenie poškodeného a poisťovateľa v neprospech poškodeného, keď poisťovateľ nie je povinný plniť riadne a včas. Poisťovateľ sa nemôže zbaviť povinnosti plniť riadne a včas iba tým, že poškodenému zašle oznámenie v zmysle § 11 ods. 6 zákona o PZP bez ohľadu na jeho obsah či správnosť.

3.4. Dovolateľ je zároveň toho názoru, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že právna otázka vymedzená v dovolaní nebola doposiaľ dovolacím súdom komplexne vyriešená.

4. Žalovaný sa na výzvu súdu k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č.

160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.) bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné.

6. Podľa ust. § 440 C. s. p. je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi vymedzenými dovolateľom. Dovolací súd je teda oprávnený pristúpiť len ku skúmaniu dovolacích dôvodov, ktoré žalobca uviedol v dovolaní a v súlade s ich vymedzením skúmať dôvody prípustnosti dovolania.

7. Z obsahu dovolania žalobcu vyplýva, že žalobca namieta vady zmätočnosti odvolacieho rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., keď namieta nevysporiadanie sa s (ne)preukázaním splnenia povinnosti žalovaného v zmysle § 11 ods. 6 PZP a nesprávny výklad ustanovení podstatných pre rozhodnutie odvolacím súdom s nedostatočným a rozporuplným odôvodnením, pričom obdobné závery všeobecných súdov sú aktuálne predmetom ústavných sťažností. Vymedzenie dovolacích dôvodov zároveň dáva podklad pre skúmanie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., keďže dovolateľ nesúhlasí s vyriešením právnej otázky momentu vzniku práva poškodeného na úrok z omeškania a dovolateľ v dovolaní vymedzil, v čom podľa neho spočíva tvrdená nesprávnosť právneho posúdenia.

8. Najvyšší súd vzhľadom na prípustnosť a dôvodnosť dovolania žalobcu už vo vytýkanej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Dovolací súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že o naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. ide aj vtedy, keď súd uskutoční výklad právneho predpisu na zistený skutkový stav veci, ktorý je ústavne nesúladný, svojvoľný a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia (napr. rozhodnutia vo veciach sp. zn. 3Obdo/92/2019, 3Obdo/72/2016, 3Obdo/10/2017, 3Obdo/64/2019 a 3Obdo/72/2019).

9. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že sa v otázke žalobcovi nepriznaných úrokov z omeškania stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. Na doplnenie odvolací súd poukázal na uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 184/2019 z 3. júla 2019 a sp. zn. I. ÚS 567/2020 z 8. decembra 2020, ktorými boli ústavné sťažnosti v obdobných veciach odmietnuté ako neprípustné a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/109/2018 z 27. mája 2020, sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22. novembra 2018 a sp. zn. 1Cdo/212/20107 z 26. februára 2019. Súd zdôraznil, že pokiaľ si žalovaný splnil svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP, nemal povinnosť uhradiť žalobcovi úroky z omeškania a do omeškania by sa žalovaný dostal až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradil v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody v zmysle § 11 ods. 7 zákona o PZP. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalovaný poskytol poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov pre ktoré odmietol poskytnúť poistné plnenie, ktoré si poškodený nárokoval. Správnosť záverov žalovaného pritom nie je podstatná, podstatné je len poskytnutie písomného vysvetlenia v lehote stanovenej ust. § 11 ods. 6 zákona o PZP. Keďže si žalovaný svoju povinnosť v zmysle § 11 ods. 6 splnil a peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania je v zmysle § 11 ods. 8 zákona o PZP viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 zákona o PZP, žalovaný nie je povinný uhradiť žalobcovi úrok z omeškania.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky v Nálezoch Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 309/2020 a III. ÚS 214/2020 zo 14. októbra 2021 a sp. zn. III. ÚS 215/2020 z 28. októbra 2021 zhodne skonštatoval, že výklad ust. § 11 ods. 6 až 8 zákona o PZP prijatý všeobecnými súdmi v zrušovaných rozhodnutiach vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody a dostáva sa tak do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy. Súdny zároveň neaplikovali eurokonformný výklad v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti (kodifikované znenie), keď všeobecné súdy sú zároveň súdmi Európskej únie, ktoré sú povinné aplikovať únie právo (rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-106/77 vo veci Simmenthal). Ústavný súd Slovenskej republiky v odôvodnení nálezu

III. ÚS 215/2020 z 28. októbra 2021 uviedol, že poisťovňa bola poškodeným priamo žalovaná, a preto sa na priznanie úroku z omeškania vzťahujú ustanovenia, podľa ktorých sa poisťovňa dostáva do omeškania bezprostredne po tom, ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody s tým rozdielom, že na úrok z omeškania nemá nárok za obdobie troch mesiacov na šetrenie poisťnej udalosti a 15 dní na výplatu, ak k výplate žiadanej náhrady skutočne došlo.

10.1. Tým však zrejme nemá byť dotknutý rozsah poisťného plnenia, ktorým je krytie nárokov poškodeného na náhradu škody spôsobenej prevádzkou dopravného prostriedku, ktorá pre plné (štandardné) odškodnenie na seba viaže aj povinnosť platenia úrokov z omeškania. Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by zákonodarca pri pohľadávkach vzniknutých z ublíženia na zdraví (oproti iným škodám) sledoval zvýhodnenie škodcu do takej miery, žeby jeho omeškanie a s tým spojené úroky z omeškania sa viazali nie na výzvu na plnenie, ale na rozhodnutie súdu.

10.2. Každý škodca by mohol logicky oddialiť riešenie škody „odkazom na súd“ a neprijateľnosť takejto konštrukcie umocňuje aj predstava, že „čím dlhší súdny proces, tým lepšie pre škodcu“. Trojmesačná lehota na vybavenie poisťného plnenia a na to nadväzujúca 15-dňová lehota na plnenie podľa zákona o PZP má svoje opodstatnenie v záujme dôsledného vyšetrenia poisťnej udalosti, no nepredstavuje žiadnu liberáciu škodcu od platenia príslušenstva pohľadávky (úrokov z omeškania; § 121 ods. 3 OZ) vzniknutej z ublíženia na zdraví.

10.3. S tým úzko súvisí aj potreba zamyslieť (a neustále sa zamýšľať) nad dôsledkami, dopadmi (akéhokoľvek) výkladu, ktorý prijíma všeobecný súd. Pokiaľ by skutočne poisťiteľ (terminológia Občianskeho zákonníka) či poisťovateľ (terminológia zákona o PZP) prakticky nemal poskytnúť aj úroky z omeškania skôr ako po uplynutí 15 dní od právoplatnosti rozsudku (keď by sa zjavne vyžadovalo iniciovanie ďalšieho súdneho konania, čo sa nejaví ako práve efektívne), potom sa poisťovateľovi jednoducho oplatí viac súdiť sa a odkladať okamih jeho plnenia (keď pri pokračujúcej devalvácii hodnota peňazí neustále klesá). Účelom zákona o PZP je však zlepšiť postavenie poškodeného - veď aj na tento účel zákonodarca vykročil osobitný priamy žalovateľný nárok poškodeného voči poisťiteľovi (bez potreby žalovať aj škodcu). Toho si je vedomý aj krajský súd, ktorý si uvedomuje, že je povinnosťou poisťiteľa prešetriť poisťnú udalosť a poskytnúť plnenie.

11. Rovnaký postup pri výklade predmetných ustanovení ohľadom úroku z omeškania aplikoval odvolací súd a súd prvej inštancie aj v tu preskúmvanej veci. Odvolací súd a aj súd prvej inštancie pri výklade ust. § 11 ods. 6 až 8 zákona o PZP vychádzali výlučne z gramatického výkladu uvedených ustanovení, nezohľadnili účel prijatej právnej normy a výklad neuskutočnili eurokonformným spôsobom. Prijatým nesprávnym výkladom následne spôsobili, že žalobcovi odopreli časť uplatneného nároku (úrok z omeškania), a to s odôvodnením, ktoré nedalo logické a udržateľné odpovede na podstatné otázky výkladu predmetných ustanovení. Preto pokiaľ bol Ústavným súdom Slovenskej republiky označený ako ústavne nesúladný spôsob, akým všeobecné súdy dospeli k záveru o vzniku práva poškodeného na úrok z omeškania až po uplynutí lehoty na plnenie určenej súdom po právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške škody, je potrebné rovnaký záver prijať aj v tejto veci.

12. Najvyšší súd dáva do pozornosti aj predchádzajúce rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave v obdobných veciach, konkrétne rozsudok z 21. mája 2020, sp. zn. 1Cob/100/2019, rozsudok z 29. septembra 2020, sp. zn. 2Cob/200/2019 a rozsudok z 27. apríla 2017, sp. zn. 1Cob/109/2016, v ktorých už Krajský súd v Bratislave prijal záver, že povinnosť poisťovateľa platiť úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP sa vzťahuje výlučne na nesplnenie nepeňažnej povinnosti poisťovateľa upravenej v ust. § 11 ods. 6 zákona o PZP, avšak nezbavuje poisťovateľa povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenia podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to aj v prípade, ak poisťovateľ splnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona o PZP včas. Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu preto aj v kontexte s uvedenými rozhodnutiami Krajského súdu v Bratislave naplnia dovolateľom vytýkanú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

13. V uvedenom postupe odvolacieho súdu a z rovnakých dôvodov aj v postupe súdu prvej inštancie preto dovolací súd vzhľadom na prípustnosť a dôvodnosť dovolania žalobcu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., spočívajúcu v zmätočnosti napadnutých rozhodnutí.

14. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že vadu zmätočnosti spočívajúcu v nevysporiadaní sa odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie s nepredložením dôkazu (doručenky) žalovaným o splnení povinnosti doručenia oznamu o ukončení šetrenia poškodenému v zmysle § 11 ods. 6 zákona o PZP nezistil. Súd prvej inštancie a rovnako odvolací súd v odôvodnení svojich rozhodnutí jasne uviedli, že splnenie povinnosti žalovaného v zmysle § 11 ods. 6 zákona o PZP majú za preukázané z oznámenia o poistnom plnení žalovaného zo dňa 22. decembra 2017 a oznámenia o poistnom plnení žalovaného zo dňa 15. januára 2018. Uvedené oznámenia boli predložené aj samotným žalobcom ako príloha žaloby a žalobca ich oneskorené doručenie v konaní nenamietal, preto odvolací súd a ani súd prvej inštancie nemali dôvod osobitne skúmať dátum doručenia uvedených oznámení žalovaného, ale skutočnosť splnenia povinnosti žalovaného podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP považovali za nespornú (§ 151 ods. 1 C. s. p.). Žalobca nenamietal nesplnenie povinnosti žalovaného podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v odvolacom konaní a v konaní ani netvrdil, že svoje právo na zaplatenie úroku z omeškania odvodzuje z ust. § 11 ods. 8 zákona o PZP, ale celý čas argumentoval aplikáciou ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Preto aj s poukazom na ust. § 435 C. s. p. v zmysle ktorého v dovolaní nie je možné uplatňovať nové prostriedky procesného útoku, vyhodnotil najvyšší súd dovoláciu námietku žalobcu v tejto časti ako nedôvodnú.

15. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania žalobcu v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. najvyšší súd musí skúmať, či prípustnosť dovolania nie je vylúčená pre majetkový cenzus podľa § 422 C. s. p. V tejto veci je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, ktoré v čase začatia dovolacieho konania (16. júla 2021) predstavuje sumu 2 432,41 eur (úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 5 696,26 eur od 27. januára 2018 do 16. júla 2021 a úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 8 189,16 eur od 7. januára 2018 do 16. júla 2021). Podľa § 422 ods. 1 písm. c/ C. s. p. nie je dovolanie podľa § 421 ods. 1 prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a/ alebo b/. Keďže nejde o spor s ochranou slabšej strany, dovolaním napadnutý výrok o peňažnom plnení by pre prípustnosť dovolania musel prevyšovať sumu 4 800,- eur (§ 422 ods. 1 písm. a/ C. s. p. v spojení s § 422 ods. 2 C. s. p.). V danom prípade tak dovolací súd musí konštatovať, že nie je možné sa zaoberať dovolateľom vymedzenou právnou otázkou a pristúpiť k skúmaniu prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., a to vzhľadom na to, že ide o tzv. bagateľnú vec, kde prípustnosť dovolania vylučuje ust. § 422 C. s. p.

16. Vzhľadom na to, že dovolateľ dôvodne namietal vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., najvyšší súd žalobcom napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Dôvody, pre ktoré bolo potrebné zrušiť rozsudok odvolacieho súdu identifikoval najvyšší súd aj pri rozhodnutí súdu prvej inštancie a aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania konštatuje, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 2 C. s. p.). Z uvedených dôvodov preto najvyšší súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu v časti potvrdzujúcej výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí zvyšku žaloby a aj rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku II. o zamietnutí zvyšku žaloby a vec vrátil v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

17. V ďalšom konaní sú sudy nižšej inštancie viazané právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 C. s. p.).

18. O trovách dovolacieho konania a trovách pôvodného konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.